

A magyar nép 19.-20. századi történetében igen nagy jelentőséggel bírnak a különböző kivándorlási hullámok. Nem tartok itt történelemleckét, épp csak annyit, hogy azért már a 18. század elején Rákóczi és társai, majd az 1848-49-es szabadságharcot követően (Kossuthtal az élen) páran leléptek széles e Kárpát-medencéből, majd a dualizmus korában is tízezrek válaszoltak lábbal menni vagy maradni kérdésre.

Nem beszélve az első és második világháború utáni zavaros időkről, illetve 1956 fagyos, véres, hideg végéről.

S bármennyire is rosszul esik kimondani és leírni, de napjainkban is tart – halkan kérdem, hogy a legszűkebb körben kinek nincs olyan rokona vagy ismerőse, aki „ideiglenesen külföldön” dolgozik? És többé soha, de soha nem fog hazajönni...

Dobro Goldsztyron, przekłóciła dot